

Arrest

**nr. 54 835 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 7 december 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter/rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster die volgens haar verklaringen op 17 augustus 2003 het Rijk binnenkwam, diende op 18 augustus 2003 een asielaanvraag in.

Op 15 september 2003 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 25 november 2003 besloot de commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk was.

Verzoekster werd gehoord op 21 april 2005.

Op 15 juni 2005 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

A. Vluchtrelaas

U verklaarde de Iraanse nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Na de dood van uw echtgenoot ongeveer 15 jaren geleden zou u bij uw zoon N. (... OV 4.693.136) zijn gaan inwonen. Deze zou op zeker ogenblik problemen hebben gekend waardoor hij zich genoodzaakt zag het land te verlaten. Vanaf dat ogenblik zou u bij uw andere zoon O. hebben gewoond. Toen deze dan gearresteerd werd door de autoriteiten omdat hij via zijn zaken in de problemen was geraakt, was er eigenlijk niemand meer om voor u te zorgen. Uw broer zou dan contact hebben opgenomen met uw zoon N. in België om ervoor te zorgen dat u naar hier kon komen. Vervolgens zou u met het vliegtuig naar Europa zijn gebracht en vroeg u op 18 augustus 2003 in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de motieven waarop u uw asielaanvraag steunt vreemd zijn aan het asiel omdat zij geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. Uit uw relaas blijkt dat u naar hier bent gekomen omdat u in Iran er alleen voorstond en niet voor zichzelf kon zorgen. U haalde geen enkele vrees aan ten opzichte van uw land van herkomst en verklaarde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met de Iraanse overheid. Daarnaast zou u niet op de hoogte zijn van de problemen die uw zonen zouden hebben gehad. Dient tevens te worden opgemerkt dat het statuut van vluchteling geweigerd werd aan uw zoon en schoondochter daar zij hun vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt.

U legde in het kader van uw asielaanvraag uw paspoort voor. Deze bevestigt uw identiteitsgegevens maar voegt verder niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Verzoekster herhaalt dat zij niet in staat is om in haar eigen onderhoud te voorzien omwille van de problemen die haar zonen hebben met de overheid. Die problemen kunnen volgens verzoekster als vervolging in de zin van de Conventie van Genève in aanmerking worden genomen. Verzoekster benadrukt dat zij niet in haar onderhoud kan voorzien ten gevolge van een overheidsoptreden. Verder herhaalt zij dat zij als alleenstaande vrouw van hoge leeftijd niet in staat is in haar onderhoud te voorzien ten gevolge van de verregaande discriminatie ten aanzien van deze sociale groep, die als vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden beschouwd. Tot slot stelt verzoekster dat de beroepen die door haar zonen werden ingesteld tegen hun weigeringsbeslissingen nog niet definitief zijn afgehandeld.

Uit verzoeksters verklaringen zoals deze blijken uit de verschillende verhoorrappporten blijkt dat verzoekster naar België is gekomen omdat zij niet meer in haar eigen onderhoud kon voorzien. Verzoekster betwist dit gegeven niet doch meent dat haar probleem wel onder de Conventie van Genève valt omdat haar probleem het gevolg is van een overheidsoptreden en dus als vervolging kan worden aanzien. Verzoekster weet niet te overtuigen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij zelf nooit problemen heeft gekend met de Iraanse overheid. Ze weet ook niets af van de problemen van haar zonen. Verzoeksters probleem kan niet anders worden aanzien dan als een probleem van economische aard, welk geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève.

Voor het eerst in haar verzoekschrift haalt verzoekster aan dat zij deel uitmaakt van een sociale groep welke gediscrimineerd wordt, met name de groep van alleenstaande vrouwen van hoge leeftijd welke niet in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien. De bewijslast inzake de gegrondheid van een

asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven. Dienaangaande merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster zich beperkt tot een algemene bewering, welke op geen enkele wijze wordt uitgewerkt, noch ondersteund wordt door een begin van bewijs. Deze loutere algemene bewering is onvoldoende om de Raad te overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoekster toont geen schending aan van de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wenst haar verzoek uit te breiden met de vraag naar subsidiaire bescherming en beroept zich daarvoor op dezelfde feiten uit haar vluchtrelaas.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU